

Mijn kind wil niet meer mee

Binnen de Particuliere Synode Zuid (Zeeland en Goeree-Overflakkee) is Stichting Hulpverlening (aan psychisch zieken) actief. Aan het woord is een bestuurslid.

K.J. Nipius,
Ooltgensplaat

Zondagmorgen. Driftig loopt vader de trap op. 'Nu eruit! Je hebt nog 10 minuten!' De oudste zoon kijkt vader loom aan. 'Ga maar alvast. Ik ben nog niet zover'. Als vader beneden is, is zijn zoon alweer in diepe rust.

Elke zondag is er weer dat moeilijke moment. De laatste jaren werd het al steeds moeilijker om de oudste zoon te motiveren.

De catechisaties werden bijna niet meer bezocht. Op zondag ging hij af en toe nog eenmaal naar de kerk, 'omdat jullie dat zo graag willen'. Maar sinds enkele maanden is hij helemaal gestopt. Ligt dat aan zijn vrienden? Ligt dat aan zijn nieuwe meisje?

Pijnlijk en verdrietig

Hoe is het voor ouders om dit mee te maken? Allereerst, het is heel pijnlijk, verdrietig en het kan ook ontzettend boos maken. Het geeft een gevoel van onmacht. Het kan ook vragen geven: wat heb ik verkeerd gedaan? Het kan ook een gevoel van schaamte geven naar de omgeving. De familie die vraagt hoe het met hem gaat. Gemeenteleden die je soms zelfs mijden of dit onderwerp angstvallig laten rusten. Het is zo pijnlijk: het doet hem allemaal niets. Als kind was hij er al nooit mee bezig. In de kerk was hij met andere dingen bezig. Hij ergerde zich aan allerlei uiterlijkheden en dingen die zo belangrijk gevonden worden, maar er eigenlijk minder toe doen.

De verantwoordelijkheid is groot. Het doopformulier is daar duidelijk over. De levendmakende genade in Christus is onmisbaar nodig. We moeten in liefde voorleven, zodat anderen hier jaloers op kunnen zijn. Is dat werkelijk de nood van ons leven? Zien we ónze zonde en schuld? Maar als we nu alles geprobeerd hebben en we zien dat het toch niet lukt, wat voelen we ons dan machteloos! Mogelijk twijfelt u aan uzelf, aan uw inzet en ook aan Gods trouw en genade. Ook met die nood mag u schuilen bij Hem Die alles weet en ziet.

Eenzaam

Achter een stoer uiterlijk gaat vaak een eenzaam hart schuil. Als het je alles niets doet en niets zegt, als het altijd maar gaat over datgene waarmee jij geen binding ervaart, dan kun je jezelf ontzettend eenzaam en onbegrepen voelen. Mag ik dan geen vragen hebben? Moet ik alles dan maar voor zoete koek slikken? Bij wie kan ik terecht? Wie begrijpt mij echt? Deze grote onzekerheid en eenzaamheid kunnen leiden tot een crisis, waarvoor behandeling en zelfs opname nodig is. Daarmee behoort het ook tot het aandachtsgebied van Stichting Hulpverlening. Het kan ook leiden tot afstandelijkheid en soms ook vijandigheid ten opzichte van de kerk.

Moet ik alles voor zoete koek slikken?

Hij bidt voor mij

Al enkele maanden is hij opgenomen. Niemand kreeg meer contact met hem. Ook nu wil hij geen bezoek. Toch gaat de ouderling op weg om hem te bezoeken. Zou het lukken om enkele minuten met hem te spreken? De begeleider ontvangt hem: 'Ik weet het niet. Hij is de hele week niet uit zijn kamer geweest.'

De ouderling klopt op zijn deur en nogmaals. Het blijft stil. Na enkele minuten zegt de ouderling: 'Ik zal proberen om voor je te bidden', en verlaat het gebouw. In de auto laat hij zijn tranen gaan en bidt tot God.

De ouderling klopt op zijn deur en nogmaals. Het blijft stil.